

Un any fora del CIC

Sara Fusté i Mach
Antiga alumna de
CIC Escola de Batxillerats

Tot just ara fa un any que vaig acabar el batxillerat de ciències de la salut a CIC Escola de Batxillerats. Les notes obtingudes i les de la selectivitat em permetien escollir els estudis que volgués, però tenia molt clares dues coses: volia estudiar cuina i que alhora els estudis fossin universitaris. La veritat és que he tingut molta sort, actualment estic cursant gastronomia i arts culinàries al País Basc, concretament a Donosti (Sant Sebastià) i, si tot va bé, formaré part de la primera promoció que en sortirà. Realment estic molt contenta, ja que semblen uns estudis fets a la meua mida: just l'any que em tocava entrar a la universitat, es va crear un nou grau a la Universitat de Mondragon que coincideix exactament amb les meves necessitats i desitjos. És clar que no podia deixar passar aquesta oportunitat. Allà sóc ben afortunada, ja que em formen professors molt bons, i de tant en tant rebem alguna

conferència o classe magistral de grans cuiners de renom internacional, com ara Martín Berasategui, Ferran Adrià, Massimo Botura, etc.

Tenia un pla B que consistia a combinar el grau de dietètica i nutrició amb un cicle de grau superior de cuina –fins aleshores l'única opció que hi havia–, però no hagués estat el mateix. Una altra possibilitat que m'havia passat pel cap era marxar un any al Regne Unit o als Estats Units a treballar i aprendre bé la llengua anglesa, ja que en realitat no hi havia cap grau que m'engresqués, però, a vegades, les casualitats de la vida fa que les coses et surtin com havies planejat.

Òbviament, estudiar allò que volia implicava haver de fer alguns sacrificis. Vaig haver de deixar el futbol, l'equip on jugava des dels 11 anys, el Futbol Club

Barcelona. Els amics, saps que no els deixaràs, però vulguis que no, no els podràs veure tan sovint i és probable que les relacions es refredin. Evidentment vaig haver de deixar casa meua i la ciutat on vivia des que vaig néixer. Tot i això no em puc pas queixar. Donosti és força semblant a Barcelona: són ciutats agradables, boniques, amb mar, on molta gent hi voldria viure. Donosti és més petita, t'hi pots moure fàcilment a peu o amb bici i no cal utilitzar tant el transport públic, a diferència de Barcelona. Per contra, el clima és força pitjor que el de la capital catalana, amb pluges abundants, fred, vent i humitat, però tot és qüestió d'acostumar-s'hi i de comprar-se un bon paraigua.

Tot just aquest setembre passat vaig iniciar el segon curs i, com calia esperar, ara tot és molt més fàcil que no pas quan vaig començar. Pel que fa als estudis, el fet d'haver cursat, com he dit, el batxillerat de ciències de la salut a la Institució Cultural del CIC, m'ha ajudat i m'està ajudant en assignatures com estadística, biologia o fisicoquímica alimentària. Totes les pràctiques realitzades al laboratori durant aquests dos anys de batxillerat, tant de biologia com de química, i la dinàmica apresada, també em serviran en un futur pròxim si vull escollir seguir la branca de recerca.

El fet d'estudiar lluny de casa comporta inevitablement canvis. Crec que el més radical és viure fora, lluny de la família, independitzar-se, encara que no seria ben bé aquesta la paraula, ja que en el meu cas són els pares els que em segueixen mantenint. Això implica assumir una sèrie de responsabilitats, la majoria de les quals fins ara em passaven desapercebudes, com poden ser, entre moltes altres, posar rentadores, comprar, netejar el pis, fer el menjar, fer una bona distribució dels diners de què disposes, etc. Però no tot són desavantatges. Després de l'eufòria inicial que suposa anar a viure en un pis d'estudiants, sense que els pares et controlin, fent els teus propis horaris, etc., hi ha també un període d'adaptació complicat. La gent, la ciutat, el clima, la llengua, la cultura, tot i que com ja he dit, en el meu cas, he tingut molta sort. També, el fet que la major part de la meua carrera s'avaluï quant a la pràctica, comporta

que l'horari sigui més extens que la gran majoria de carreres i que, per tant, tingui una gran part del temps ocupat i no tingui gaire temps per avorrir-me. Tot i això, no em penedeixo gens de la decisió que vaig prendre ara fa poc més d'un any. Tots els canvis i petits sacrificis que he hagut de fer de moment han valgut la pena, ara estic vivint en una ciutat nova per mi que és una preciositat (si no plou!), estudiant un grau i aprenent una professió que m'apassiona, al millor lloc que hi pot haver... Com veieu, la meua experiència és molt bona en tots els sentits i espero que segueixi així.